

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 10 de desembre de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. IV. La resurrecció de Crist i els reptes del món actual. 7. La Pasqua de Jesucrist: resposta definitiva a la pregunta sobre la nostra mort

Benvolguts germans i germanes, bon dia! Benvinguts tots!

El misteri de la mort sempre ha suscitat preguntes profundes en l'ésser humà. De fet, sembla que és l'esdeveniment més natural i, al mateix temps, més antinatural que existeix. És natural, perquè tots els éssers vius de la terra moren. És antinatural perquè el desig de vida i d'eternitat que sentim per a nosaltres mateixos i per a les persones que estimem ens fa veure la mort com una condemna, com un “contrasentit”.

Molts pobles antics van desenvolupar ritus i costums relacionats amb el culte als morts, per tal d'acompanyar i recordar els qui s'encaminaven cap al misteri suprem. Avui, en canvi, s'observa una tendència diferent. La mort sembla una espècie de tabú, un fet que s'ha de mantenir allunyat; alguna cosa de la qual s'ha de parlar en veu baixa, per a no pertorbar la nostra sensibilitat i tranquil·litat. Sovint, per això, s'evita fins i tot visitar els cementiris, on descansen aquells que ens han precedit a l'espera de la resurrecció.

Què és, doncs, la mort? És realment la darrera paraula sobre la nostra vida? Només l'ésser humà es planteja aquesta pregunta, perquè només ell sap que ha de morir. Però ser conscient d'això no el salva de la mort, sinó que, en certa manera, l'“aclapara” més que a totes les altres criatures vivents. Els animals pateixen, sens dubte, i s'adonen que la mort és a prop, però no saben que la mort forma part del seu destí. No es pregunten pel sentit, la fi o el resultat de la vida.

En constatar aquest aspecte, s'hauria de pensar doncs que som criatures paradoxals, infelices, no sols perquè morim, sinó també perquè tenim la certesa que aquest fet tindrà lloc, encara que ignorem com i quan. Ens descobrim conscients i, al mateix temps, impotents. Probablement d'aquí provenen les repressions freqüents, les fugides existencials davant la qüestió de la mort.

Sant Alfons Maria de Liguori, en el seu famós escrit titulat *Preparació per a la mort*, reflexiona sobre el valor pedagògic de la mort, i destaca que és una gran mestra de vida. Saber que existeix i, sobretot, meditar sobre ella ens ensenya a escollir què fer realment amb la nostra existència. Resar, per a comprendre el que és bo amb vista al regne del cel, i deixar anar tot allò superflu que, en canvi, ens lliga a les coses efímeres, és el secret per a viure de manera autèntica, amb la consciència que el pas per la terra ens prepara per a l'eternitat.

Això no obstant, moltes visions antropològiques actuals prometen immortalitat immanent i teoritzen sobre la prolongació de la vida terrenal mitjançant la tecnologia. És l'escenari del “transhumantisme”, que s'obre camí a l'horitzó dels reptes del nostre temps. ¿Podria la ciència vèncer realment la mort? Però llavors, ¿podria la mateixa ciència garantir-nos que una vida sense mort és també una vida feliç?

El fet de la resurrecció de Crist ens revela que la mort no s'oposa a la vida, sinó que n'és part constitutiva com a pas a la vida eterna. La Pasqua de Jesús ens fa pregustar, en aquest temps encara ple de sofriments i proves, la plenitud del que passarà després de la mort.

L'evangelista Lluc sembla captar aquest presagi de llum en la foscor quan, al final d'aquella tarda en què les tenebres havien envoltat el Calvari, escriu: «Era el capvespre del dia de la preparació, a punt de començar el dissabte» (Lc 23,54). Aquesta llum, que anticipa el matí de Pasqua, ja brilla en la foscor del cel que encara sembla tancat i mut. Les llums del dissabte, per primera vegada i única, anuncien l'alba del dia després del dissabte: la nova llum de la Resurrecció. Només aquest esdeveniment és capaç d'il·luminar fins al fons el misteri de la mort. En aquesta llum, i només en ella, es fa realitat allò que el nostre cor desitja i espera: que la mort no sigui el final, sinó el pas cap a la llum plena, cap a una eternitat feliç.

El Ressuscitat ens ha precedit en la gran prova de la mort, sortint victoriós gràcies al poder de l'Amor diví. Així ens ha preparat el lloc del descans etern, la casa on ens espera; ens ha donat la plenitud de la vida en la qual ja no hi ha ombres ni contradiccions.

Gràcies a Ell, que va morir i va ressuscitar per amor, amb sant Francesc podem anomenar la mort *germana*. Esperar-la amb la certesa de la resurrecció ens preserva de la por de desaparèixer per sempre i ens prepara per a l'alegria de la vida sense fi.